

Протопрезвитер Теодор Зисис

УКРАИНСКАТА АВТОКЕФАЛИЯ

Антиканоничното и разделящо

нахлуване

на Константинопол

„Ако някой се помоли с отлъчен от църковно общение, макар това да е било вкъщи, такъв нека бъде отлъчен.“

(10-то апостолско правило)

„Ако епископ, когото събор е низвергнал от сан... дръзне да извърши някоя свещена служба... такъв по никой начин не може да има надежда... да бъде възстановен в предишния си чин от друг събор... При това трябва да бъдат отлъчени от Църквата и всички ония, които се събират с него... “

(4-то правило на Антиохийския събор)

„Епископ да не дръзва извън пределите на епархията си да извършва ръкоположения в градове и села, които не са му подчинени. А ако бъде изобличен, че е направил това без съгласието на ония, които имат в подчинение тия градове или села, нека бъде низвергнат и сам той, и ръкоположените от него.“

(35-то апостолско правило)

„Областните епископи да не простират властта си над църкви извън пределите на областите си... Без да са поканени, епископи да не преминават извън пределите на своята област за ръкополагане или за друга някоя църковна разпоредба.“

(2-ро правило на Втория вселенски събор)

„Ние немалко се смутихме и се удивихме, че... главата на Константинополската Църква, без всякакво предварително отнасяне до нас като законен представител и глава на цялата Руска Православна Църква, се намесва във вътрешния живот и в делата на автокефалната Руска Църква. Свещените събори (2-ро и 3-то правила на Втория вселенски събор) на епископа на Константинопол са признавали всякога само първенство по чест, но не са му признавали и не му признават първенство по власт“.

(Светител Тихон изповедник, патриарх Московски и на цяла Русия, Послание до Цариградския патриарх Григорий VII, юли 1924 г.)

„Вселенската патриаршия... която е изгубила значението на Стълб на истината и сама е станала източник на разделение, а в същото време е обхваната от извънмерно властолюбие, представлява жалко зрелище, напомнящо най-лошите времена от историята на Цариградската катедра“.

(Светител Йоан Шанхайски и Сан-Франциски, из доклада му „Положение Православной Церкви после войны“, Деяния Второго Всезарубежного Собора РПЦЗ, Белград, 1939, с. 389-394)

„Вселенските патриарси отдавна вече са отстъпили от Православието. Ето, те действително са предатели...“

(Светител Серафим Софийски, Житие и поучения..., ПК, 2016, с. 74)

Свидетели сме как все повече и повече днес се поругават и потъпкват устоите на светото Православие – църковните канони – и то не от външни на Православието фактори, а от онези църковни първопредстоятели, които най-вече трябва да бъдат техни пазители и защитници. Свидетели сме и как това апостасийно пренебрегване на каноните не води до нищо добро, а само до все повече безредици, смутове, разколи и разцепления в Православната Църква.

**Протопресвитер Феодор Зисис.
Украинская автокефалия.
Антиканоническое и разделяющее вторжение
Константинополя.
Фессалоники, 2019.
Издательство „То Палимпсистон“**

Автор: протопресвитер Теодор Зисис.
Превод от руски: Анна Стефанова.
Издателство „Православна класика“, 2019.
www.orthclass.com

УКРАИНСКАТА АВТОКЕФАЛИЯ

**Антиканоничното и разделящо
нахлуване на Константинопол**

Православна класика, 2019

Съдържание

Предговор към руското издание стр. 7

1.

Украйна – канонична територия на Руската Църква.
Не съществуват документи, които да свидетелстват за обратното.

1. Киев е стоял в основата на Руската Църква, и досега съставлява част от нея 13
2. Вселенската патриаршия върви в крак със сили, които разделят и разцепват Православието 14
3. Съзнателна неправилна трактовка и укриване на документи. Подготвя се специално изследване 15
4. Църква-майка за Украйна сега се явява Москва. Константинопол е бил такава в миналото 16
5. Украйна – лош прецедент за претенции за автокефалия от страната на Република Македония. Сръбската Православна Църква е обезпокоена 17
6. Предоставянето на автокефалия на Украйна ще донесе вреда на Константинопол. Гърция и САЩ могат да извлекат изгода 18
7. Константинопол провокира разделения и разколи. Дойде време да се осъзнаем 19

2.

Украинската автокефалия.

Скриване и невярна интерпретация на документи.

- Въведение 22
1. По украинския въпрос права е Руската Църква. Опасност от етнофилетизъм за гръкоезичните Църкви 24
 2. Историята на Руската Църква е единна и неделима. Киев (Украйна) се явява нейна неотнимаема част 28
 3. Неуспелите опити да бъде разделена единната Киевска и на цяла Русия митрополия 30

а) Вредоносното решение на патриарха-варлаамит Йоан Калека внася разкол в Руската Църква	31
б) Единството се възстановява от патриарха-исихаст Исидор I	33
в) Император Йоан VI Кантакузин – за единството на Руската Църква	43
г) Патриарсите Калист I и Филотей Кокин – поддръжници на единна Руска Църква	47
4. Разделянето на единната Киевска и на цяла Русия митрополия – дело на униати и католици	57
5. Повторното съединяване на Киев и Москва през 1686 г. и неправилното тълкуване на съответните документи	64
а) Двата документа, на които се позовава Константинопол, се тълкуват невярно от неговите изследователи	69
б) Първият документ и неговото правилно тълкуване ...	70
в) Вторият документ по-добре разяснява ситуацията	77
Изводи	80

3.

Константинополските икуменисти създават разколи.

От календарния разкол към украинския.

1. Константинопол – заложник на икуменизма	84
2. Едностранната и антиканонична промяна на календара	85
3. Нарушение на единството на общоправославно и местно ниво	86
4. Вместо изцеление на календарния разкол – нов разкол, украинския	90
Приложение от българските издатели. Накратко за историческите факти	92

Предговор към руското издание

Единството на Православната Съборна Христова Църква понастоящем се намира пред сериозна заплаха поради факта, че Вселенската патриаршия, в нарушение на свещените канони, е предоставила автокефалия на разколническа групировка в Украйна, игнорирайки каноническата автономия на Украинската Църква под омофора на Киевския митрополит Онуфрий, която както исторически, така и канонически, се подчинява на Руската Църква.

Киев е родоначалникът, люлката на руското православие, датиращо още от 988 г., когато княз Владимир се е покръстил сам и е покръстил руския народ в християнската вяра, което е станало и със съдействието на Константинополската Църква. В течение на пет века Киевската митрополия, а и цяла Русия, са се подчинявали пряко на Константинополската юрисдикция. Като в резултат както на вражески нашествия, така и под влиянието на западните християни, много пъти са се предприемали опити да се раздели единната митрополия и църковното единство на православните руснаци и да се създаде втора митрополия в Малорусия, на територията на днешна Украйна. Но Вселенската патриаршия винаги е реагирала правилно и е противодействала на такова разделение, тъй като е предвиждала, че излизането на този регион от състава на руското православие, какъвто е бил стремежът на папския Рим и на католическите владетели на Полша и Литва, би довело до още по-голямо въвличане на православните в уния т. е. тяхното обединение с Рим и подчиняването им на папската юрисдикция.

Действително, за един доста продължителен период, независимо от преместването на столицата на Русия на север, отначало – във Владимир, а после, и окончателно – в Москва, по политически и военни причини Киевската митрополия не била включена в юрисдикцията на Руската Църква, която става автокефална от 1448 г., но оставала под юрисдикцията

на Константинопол и изпитвала върху себе си разрушителните последствия и влиянието на унията, а също така и на западните политически сили. Както тогава, така и понастоящем, те се стремят да отделят жителите на тези територии от Русия, като систематично насаждат сред тях русофобията. Това разделение и разкол на православна Русия били преодолени, когато през 1686 г. Киевският митрополит преминал под църковното управление на Московската патриаршия в резултат на приет от патриарха и от събора на Вселенската патриаршия акт, който подчинил Киевската митрополия на юрисдикцията на Руската Църква, към която тя и принадлежи вече три и половина века (333 години). И до момента на никого и през ум не му минава да оспорва това подчинение и тази юрисдикция.

В настоящия предговор нямаме за цел да обсъждаме други исторически и канонически изследвания, които осъждат агресията на Константинополската Църква на територията на чужди юрисдикции, нейното вмешателство и потъпкване на каноническите граници на другите поместни Църкви. Това ще се разбере при прочитането на настоящата книга, включваща три наши разработки, които не само показват погрешното тълкуване на историческите документи, използвани от недобросъвестни и войнствено настроени изследователи за обосновка на неканоничните действия на Константинопол, но и демонстрират факта, че в различните исторически епохи Константинопол е подкрепял единното църковно управление на руснаците, а към разкол са се стремили само злонамерените и користолюбиви патриарси, които обслужвали интересите на чуждестранните държави. Третата ни разработка буквално бие тревога и подчертава факта, че в крайна сметка Константинопол, вместо да изкорени разкола, възникнал през 1924 г. поради календарната реформа, понастоящем създава друг разкол посредством антиканоничното предоставяне на автокефалия на разколниците от Украйна.

Разколниците си остават разколници, каквито са били и дотогава, тъй като те не са се покаяли за разкола и понеже църковните власти, които са ги отлъчили от Църквата, продължават да ги считат за разколници. Съгласно свещените канони, възстановяване на църковното общение може да направи само този, който го е прекратил. А преди да се случи това възстановяване на общението в законен и каноничен порядък, продължава да е в сила второто правило на поместния Антиохийски събор, според което се отлъчват от общение тези, които симпатизират на отлъчените:

„Не се позволява да се общува с отлъчени от общение, нито да става събиране и молене въщи заедно с такива, които са вън от църковно общение; ония, които странят от събрания в една църква, не трябва да се приемат и в друга. А ако се окаже, че някой епископ, презвитер или дякон, или който и да е от клира се съобщава с отлъчени от общение, нека бъде и сам вън от общение като такъв, който създава безчинство в църковния ред“¹.

Достоен за уважение и одобрение е фактът, че до момента всички поместни Църкви отказват да приемат в общение разколниците от Украйна,² които Константинопол антиканонично е възстановил и на които е дарил автокефалия³, погазвайки свещените канони и намесвайки се в чужда юрисдикция. Ние вече изразихме безпокоеността си от факта, че етнофилетизмът, и по-точно казано – криворазбратият патриотизъм, може да стане причина за това, че гръкоезичното ръководство на множество автокефални Църкви (Александрийска,

¹ https://azbyka.ru/otechnik/Nikodim_Milash/pravila-pomestnyh-soborov-s-tolkovanijami/#0_63

² За съжаление, някои поместни Църкви вече признаха украинските разколници и имат църковно общение с тях, следвайки антиканоничния пример на Константинополския патриарх, а други са на път да го сторят. *Б. изд.*

³ В действителност Константинопол не е дарил на украинските разколници автокефалия (пълна независимост), а само автономия (частична независимост), подчинявайки ги на себе си и то с **много по-големи ограничения** на свободата им, отколкото автономията на каноничната Украинска Църква под юрисдикцията на Московската патриаршия. *Б. изд.*

Йерусалимска, Кипърска, Гръцка и Албанска) да подкрепят антиканоничните действия на Константинополския патриарх, тъй като се явяват негови съотечественици. Макар че това все още не е станало, на подобно развитие на събитията продължават да съдействат политическите и църковните сили, които имат за цел да отслабят Православието на принципа „разделяй и владей“. Най-слабото място в това отношение се явява Еладската Църква, чийто предстоятел мълчи и не изказва открито мнението си. До момента украинският въпрос не е разглеждан на Архиерейския събор на Еладската Църква, поради което и не е прието съборно решение, въпреки че някои йерарси отхвърлят лъже-автокефалията на украинските разколници. Това също се отнася и за Светия Кинопис на Света Гора Атон. Обаче съществуват и други – такива, които откриват път към признанието на „автокефалията“, като с решенията си или действията си способстват за това. Вече е известно, че две синодални комисии, заели се да изучават този въпрос по поръчение на Постоянния Свети Синод, са се изказали в полза на признаването на автокефалия. По-точно, Навпактският митрополит в свое послание към архиепископа на Атина и цяла Елада погрешно твърди, че няма друго свещено-каноническо решение освен това да се признае автокефалията. Тази позиция сме анализирали в наша статия, публикувана в Интернет и която предизвика голям интерес на читателската аудитория, а именно «Архиепископ Йероним стигна до задънена улица по украинския въпрос. Навпактският митрополит бърза на помощ».

В рамките на подготовката за признаване на автокефалията стана ръкополагането от разколниците в Украйна на гръцки клирик на Димитриадската митрополия за епископ на Олвия. На този нов „епископ“ на Олвия, който, според свещените канони, подлежи на отлъчване от църковно общение, бе оказан тържествен и почетен прием от страна на Фтиотидския митрополит.

Кулминация на тази антисъборна и тайна подготовка представлява съвместното присъствие на архиепископ Йероним и разколническият митрополит Епифаний Киевски във Фенер за празненството на имения ден на патриарх Вартоломей по време на патриаршеската вечерня, отслужена в Константинопол, в манастира в чест на иконата Пресвета Богородица „Живоносен Източник“ на 10 юни 2019 г., където горепосочените предстоятели съвместно се молили и обменяли целувки вътре в храма. На въпроса за целта на неговото присъствие в Константинопол, архиепископ Йероним отбелязал: „Дойдохме, за да пожелаем на нашия патриарх да му дава Бог сили да продължи своето благословено дело“. Но може ли да се счита за благословено поддържането на ересите на Критски събор и на разколите в Украйна?

Радва ни фактът, че нашата книга за украинската автокефалия ще бъде издадена и на руски език. Първо, бихме искали да покажем, че съвсем не всички гърци споделят позицията на етнофилетизъм и много от тях не са съгласни със ставащите гореописани събития, и второ, бихме искали, опирайки се на историческата истина и на нашата свещеноканонична традиция, да изразим подкрепата си към великия руски народ, който е приел от гърците Православието и има неocenim принос в съхранението, разпространението, задълбочаването и прославата му чрез множество свети, преподобни изповедници, равноапостоли, мъченици, учители и богослови, а също така и безбройни благочестиви православни вярващи.

Западът се дехристиянизира, а в Русия след комунистическата буря отново разцъфтява светата Православна вяра. Гърция също върви по пътя на дехристиянизация, следвайки със Запада папизма и протестантството.

Протопрезвитер Теодор Зисис, юни 2019 г.

1

**УКРАЙНА – КАНОНИЧНА ТЕРИТОРИЯ
НА РУСКАТА ЦЪРКВА.**

**Не съществуват документи,
които да свидетелстват за обратното**